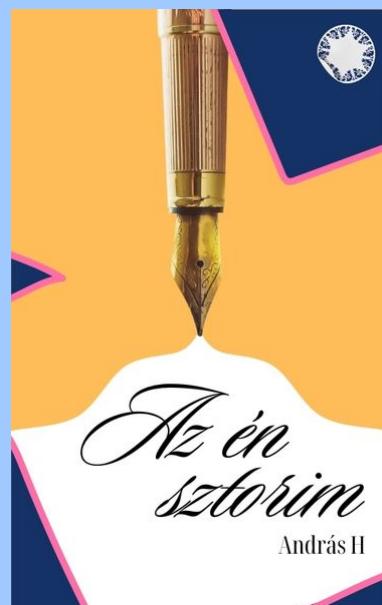

Az én sztorim

Name: **András H**

Gender: **male**

Country of residence: **Hungary**

We were never raised to be religious. It never mattered what or how much someone believed – what mattered was the sense of community. We shared these moments, we experienced them together, not alone. That’s why I see Judaism as a community experience rather than a religion.

Himmler András vagyok, 2003-ban születtem Budapesten. Életem eddigi jelentős részét – egészen pontosan tizenhat évet – a Lauder Óvoda és Iskola falai között töltöttem, jelenleg az írországi IADT egyetemen működő National Film School-ban folytatom egyetemi tanulmányaimat.

Egészen óvodás koromtól fogva tudtam: mi zsidók vagyunk. És ez akkor, ott, teljesen természetesnek számított. (Persze, azt, hogy ez mit is jelent valójában, talán csak a lauderes évek után értettem meg igazán – de erről majd később.) Amire tisztán emlékszem, hogy minden héten gyújtottunk sábat gyertyát, és az összes többi ünnepet is megtartottuk: hanukakor trendeliztünk, szukotkor a kertben felállított sátorban ebédeltünk, tu bisvátkor gyümölcstálat készítettek nekünk, pészahkor maceszt sütöttünk, és így tovább. Ez a szokás pedig az iskolában is folytatódott, de egyvalamit fontos megjegyezni: hogy sosem neveltek minket vallásosságra. Sosem az számított, hogy ki miben és mennyire hisz – a közösségi összetartás volt a fontos. Hogy ezeket a pillanatokat átéljük és megéljük, méghozzá nem egyedül, hanem együtt, közösségi szinten.

Azért is írtam le a fent olvasható bekezdést, mert talán megmagyarázza azt, miért tekintek én a zsidóságra sokkal inkább közösségként, mint vallásként. Hiszen a közösség éppúgy szól kisgyerekekhez és kamaszokhoz, mint fiatal felnőttekhez, idősekhez vagy akár a legidősebb generációhoz, a holokauszt-túlélőkhöz. Ez pedig a zsidóság unikalitása és – véleményem szerint – egyik legfőbb alapértéke: hogy sosem enged el. Persze dönthet úgy az ember, hogy egy kicsit kiszáll, háttérbe vonul, amolyan passzív megfigyelőként funkcionál, hiszen kétségbevonhatatlanul egy igen intenzív, olykor már túlságosan is belterjes közegről beszélünk. És akkor jön a *de*. Hogy bármikor vissza lehet csatlakozni: elég ellátogatni egy zsidó tematikájú eseményre. Ez az esemény pedig éppúgy lehet zsinagógalátogatás, mint egy zsidó étterem, színház, múzeum, koncert vagy tábor.

Mint ahogy azt korábban is említettem, mindezt olyannyira természetesnek éltem meg a Lauder falai között, hogy meglepő módon nem tartottam igényt semmilyen más zsidó közösségre: nem jártam sem táborba, sem ifjúsági szervezetbe. Sőt: a gimnázium mellett több színházban is játszottam, így érdekes módon a Lauderen kívüli időm jelentős részét egy alapvetően nem zsidó, de arról igen sokat tudó közegben töltöttem. Egy szó, mint száz: sosem tűnődtem azon, mit is jelent számomra a zsidóság, hogyan határozom meg magam a közösségen belül és kívül.

Aztán jött a feketeleves, merthogy úgy döntöttem, Dublinban folytatom az egyetemi tanulmányaimat. Sok ember sokfélét mondott, de a zsidóságot és Izraelt illetően egy volt a konszenzus: ne nagyon hozzam fel a témát, mert hát ki tudja... Még két hónapot sem töltöttem kint, amikor a Hamász megkezdte barbár mészárlását. Ültem a szobámban, és tanácstalan voltam. Hogy mit kéne csinálni, hogyan kéne reagálni a radikális Izrael-ellenességre, a fals argumentáción alapuló bojkottra, a rengeteg dezinformációra, a hirtelen felerősödött antiszemitizmusra. Életemben először éreztem, hogy félek zsidónak lenni (legalábbis nyilvánosan). Hogy inkább leveszem a Dávid-csillagot

a nyakláncomról, hogy csöndben végighallgatom a háborúval kapcsolatos vérlázító kommentárokat, hogy elhúzott függönnyel gyújtok hanuka gyertyát, hogy nem beszélek hangosan Izraelről, hogy nem szívesen mondom ki hangosan: zsidó vagyok. Úgy éreztem, magyarázkodnom kell; meg kell értetnem valamit az engem körülvevő szélsőséges közeggel, amit ők gondolkodás nélkül elutasítanak. Emiatt kénytelen voltam radikális aktuálpolitikai állást foglalni, amely radikalizmustól az élet más területein is tudatosan tartózkodom. Akkor viszont úgy éreztem, meg kell védenem magamat, a barátaimat, a közösséget, és ennek ez az egyetlen módja.

Közeledett a nyár, és én egyre inkább éreztem: vissza kell kapcsolódnom a zsidósághoz. Hiányzott az otthonos közeg. Legjobban talán az úgynevezett zsidó humor, amiről korábban egyáltalán nem gondoltam, hogy valóban létezik, pedig... És hiányzott az összes olyan apróság, amit az ember egy közösség aktív résztvevőjeként észre sem vesz, hiányát azonban hatalmas veszteségként éli meg. A megoldás igen hamar meg is született a fejemben: zenélnem kell! Tudniillik az együtténeklés nagy múltú hagyomány a zsidó kultúrában, és hát tapasztalatom is volt már benne, hiszen korábban évekig zenéltem a magyarországi BBYO rendezvényein. Szóval így jött az ötlet, hogy jelentkezsek Európa legnagyobb zsidó ifjúsági táborába, Szarvasra. Gyorsan kiderült, hogy ez a műfajt, az úgynevezett songleadinget, mintha nekem találták volna ki. Hiszen hasznosítani tudtam azt a rengeteg zsidó közösségben töltött évet, és valahogy úgy éreztem, természetesen jön az, amit csinálok. Ennek eredménye, hogy idén már a Szarvasi Tábor vezető zenészeként számos más szervezettel dolgozom együtt, és egy amerikai továbbképzésre is kijutottam, a Songleader Boot Camp-re.

Másodéves egyetemistaként – a nyáron megélt élmények hatására (is) – úgy döntöttem, a kötelezően választható dokumentumfilm-projektem a zsidóságról fog szólni. Pontosabban a téma demisztifikálásáról: hogy márpedig nem minden zsidó tartja a kóser étrendet, és péntekenként sem jár mindenki zsinagógába. Ezek az emberek pedig – az én hitem szerint legalábbis – ugyanúgy zsidónak számítanak, mint az ortodox irányzat képviselői. Mert ahány entitás, ahány individuum, annyi gondolat, annyi interpretáció. Ezért is lett a film címe *My People*.

A jövőt illetően, pedig... Egy biztos: a zsidóság mindig kulcsfontosságú szerepet fog betölteni az életemben. Persze azt nem tudom megmondani, hogy pontosan milyen formában és intenzitással, de mindig ott lesz. Ott leszek.

[YouTube](#)